

BINNENKRANT

Uitgave van binnenstadsbuurten: Amstelveeld, Leidse / Wetering, Buurt 6 en Groot Waterloo Oplage: 22.000 Verschijnt 5x per jaar februari 2004, nr. 25

2 AMSTELVELD
En Rembrandtplein

3 LEIDSE/WETERING
Geknipt

4/5 BINNENKANT
Lustrum

6 BUURT 6
Pas op je pinpas

7 GROOT WATERLOO
Geluk op straat

Lustrum

Zes jaar geleden ontstond bij een aantal enthousiaste buurtbewoners het idee om een krant te gaan maken voor de buurten waar geen krant meer was. Bewonerskranten zijn onderhevig aan het verloop in de redacties. Het kost veel energie om een dergelijk initiatief van de grond te krijgen en vervolgens in de lucht te houden. Het duurde bijna een jaar van intensief onderhandelen en overleg voor het eerste nummer verscheen.

Nu, 5 jaar en 25 nummers later, kijken we terug op deze periode met de onzekerheid van het voortbestaan in ons achterhoofd. We beginnen met adverteerders en moeten afwachten hoe dat gaat lopen. We kunnen in ieder geval nog één nummer maken. De treurigheid dat het eerste lustrum ook meteen het einde van de krant zou betekenen wordt ons bespaard.

U treft dus voor het eerst advertenties in de krant aan. Zo kunt u zelf na gaan hoe het er voor staat: 3 pagina's advertenties zijn nodig om ons in staat te stellen de drukker en de verspreider te betalen. De redactie zou wel willen inleveren, maar zij krijgen niets en de helft van niets blijft niets.

Er zijn deze keer wat meer pagina's en daarom zijn voor het eerst wat langere artikelen opgenomen, die beide handelen over de geschiedenis van Amsterdam. Daarnaast vindt u, her en der verspreid, eerder verschenen stukjes. Er hebben in de loop der jaren een aantal bekende Amsterdammers een bijdrage geleverd en daarvan drukken we er een paar nog eens af. Er is door redacteuren wat knip en plakwerk verricht.

Een lustrum nodigt uit tot terug kijken. 5 jaar redactie, de samen-

stelling is wel enigszins gewisseld, maar de kern is het zelfde gebleven.

We hebben het een en ander met elkaar meegemaakt. We hebben met elkaar af en toe heel hard gewerkt. We hebben geleerd met elkaar van mening te verschillen zonder al te kwaad op elkaar te worden. Daarom wordt het tijd dat u ons ook eens ziet. Door onze vaste fotograaf is de op deze pagina afgedrukte foto gemaakt. De redactie, niet compleet, maar wel een kern. Deze groep mensen blijft er voor vechten dat de 4 buurten, waar onze krant voor gemaakt, wordt ook in de toekomst de nodige informatie blijft krijgen.

Winne Meijering

Buurtkranten? Onontbeerlijk!

Een interview met Els Iping, PvdA-wethouder voor de stadsdeel Amsterdam-Centrum.

Helemaal aan het eind van een kilometerlange gang waar honderden ambtenaren ieder achter hun eigen computerscherm onze stad besturen, heeft Els Iping haar werkkamer. Tram 9 rijdt recht op haar af tussen de Filmacademie en de Mozes en Aaronkerk links en de Academie voor Bouwkunst rechts. Haar vroegere werkplek, de Theaterschool in de Jodenbreestraat, kan zij net niet zien.

Iping biedt ons een roomboterkoekje aan met de schertsende woorden: 'Of hebben jullie nog te veel goede voornemens zo vroeg in het jaar?'

Wij leggen haar een stapeltje recente nummers van buurtkranten voor, alleen de 'Opnieuw' van de Nieuwmarktbuurt, kunnen we niet laten zien, want die is op: 'uitverkocht'. Zij krijgt die tenslotte zelf in de bus. Het gaat ons toch vooral om de Binnenkrant, dus die ligt bovenop.

Iping bladert de kranten door: 'Buurtkranten vind ik onontbeerlijk, dat heb ik altijd gezegd en dat blijf ik zeggen. Het is zo belangrijk, dat buurtbewoners geïnformeerd worden over de ontwikkelingen in de buurt, over de nieuwe activiteiten en de buurtvergaderingen over de lopende zaken. Natuurlijk sta ik helemaal achter de enthousiaste bewoners, die zo'n krant volschrijven. Dat vuur zie je er ook aan af. Zo krijgt een krantje een eigen identiteit en het wordt veel gelezen. Ik weet zeker, dat mijn buurtkrant, "Opnieuw", uitgespeld wordt. Dat is toch de beste graadmeter voor het succes van een buurtkrantje? Ook "De Oude Stad" ziet er goed uit.'

Zij bladert de Binnenkrant door: 'Deze krant heeft toch minder eigen identiteit. Dat krijg je, als zo'n krant meer van het wijkcentrum, niet van de bewoners zelf, uitgaat. Ja, ik zie nu, dat er buurtpagina's zijn. Ja, wel mooi vorm gegeven, maar toch wat algemener, hè?'

Dan valt haar oog op de eerste pagina, waarop staat te lezen, dat de aanvraag voor de subsidiëring van de bewonerskranten in de binnenstad niet gehonoreerd is, hoewel de kranten waardevol zouden zijn volgens wethouder Iping. Zij barst meteen los: 'Daar word ik nou zo treurig van voor al die vrijwilligers. Dat dreigen van het wijkcentrum, dat de krant moet stoppen. Natuurlijk moet die krant blijven bestaan. Natuurlijk moeten de buurtbewoners die krant blijven schrijven. Het is helemaal niet waar, dat de wijkcentra gekort zijn. Integendeel, de wijkcentra krijgen precies even veel geld als vorig jaar.'

'Het wijkcentrum heeft jarenlang de kranten uit de stadsvernieuwingsgelden gefinancierd. Dat geld werd jaarlijks toegewezen. Dat is bij het toekennen ook altijd uitdrukkelijk aangegeven. Die stadsvernieuwingsgelden zijn stop gezet, maar het budget van het wijkcentrum is onaangetast. Daar moet dus de financiering van de buurtkranten binnen passen. Daar is geen extra geld voor.'

'Bezuinigen is trouwens niet alleen maar ellendig, hoor. Wij hebben nu twee keer een begroting gemaakt voor de binnenstad en twee keer moesten we met minder geld rond zien te komen. Dat dwingt je om weer eens te bepalen waar het nou eigenlijk allemaal om gaat. Dat geldt voor het wijkcentrum ook. Informatie verschaffen is één van de kerntaken van het wijkcentrum, waarvoor de buurtkrant onmisbaar is. Alles draait om die taken. Je kunt krantjes laten fuseren, advertentiegeden binnenhalen, sponsors zoeken. Je kunt de openstelling van balies van wijkcentra combineren of samen in een gebouw gaan zitten. Zoiets moet toch te bedenken zijn. Voor de buurtkranten is geen extra geld, maar de Binnenkrant moet blijven.'

NM & UW

RN

Van de redactie Binnenkrant is een onafhankelijke buurtkrant

Er bestaat af en toe verwarring rond de status van de Binnenkrant, vandaar nogmaals een toelichting.

De redactie van de Binnenkrant bestaat uit (vrijwillige) bewoners uit vier buurten, met voor elke buurt een eigen pagina. De Binnenkrant is ontstaan door fusie van verschillende buurtkranten die het afzonderlijk niet meer konden bolwerken. Wellicht sluiten zich in de toekomst nog andere buurten aan, of ontstaan er spontaan weer eigen buurtkranten.

De Binnenkrant krijgt net als de andere buurtkranten een bijdrage van het wijkcentrum, maar is verder geheel onafhankelijk.

Op verzoek van de redactie is op de voorpagina ruimte voor nieuws uit de Wijkraad (eveneens vrijwilligers), en biedt de middenpagina plaats voor stukken met meer algemene strekking.

Het verschil in kwaliteit van buurtkranten, hoewel subjectief, wordt behalve door de inbreng

van de redacties en ingezonden artikelen ook bepaald door het verschil in bijdrage, dat historisch gegroeid was. De bezuinigingen dwingt het bestuur van het wijkcentrum de buurtkranten voortaan evenredig tegemoet te komen, wat voor de ene krant gunstiger wordt en voor de andere minder uitpakt. Mocht dat ontoereikend zijn, dan kan dat door meer advertenties, of minder verschijnen, deels opgevangen worden.

Het bestuur van wijkcentrum d'Oude Stadt (vrijwilligers) heeft de redacties van de kranten te kennen gegeven minder dan vorig jaar aan de kranten te kunnen bijdragen, omdat dit jaar het verzoek om extra subsidie is afgewezen.

De redactie van de Binnenkrant probeert zoals u zult zien d.m.v. advertenties de kosten terug te dringen, en daarmee het voortbestaan van deze krant te continueren.

AJT

THEMA VAN
Lente in Amsterdam

DE VOLGENDE KRANT

Amstelveld, Den Texbuurt,
Noorderbuurt en Rembrandtplein

Ga je mond spoelen!

Het AMRO-gebouw aan het Rembrandtplein krijgt de status van monument. Dat zal velen verbazen. In de Amstelstraat is niets lelijker te vinden dat uitgerekend dit gebouw met hoogspanningskasten en een gapend gat naar de parkeerkelder. Ook aan de Herengracht biedt het geen verrijking. Er zitten wel dikke brokken graniet in het voormalige bankgebouw en natuursteen dwingt gezag af (intimidatie?). Volgens de deskundigen is eigenlijk alleen de marmere trap naar de kluisen-schatkamer het behouden waard. De opvallende dakopbouw, van later datum, zou gerust gesloopt mogen worden.

De raadsleden van het stadsdeel hadden nog wel enige vragen alvorens in te stemmen met de monumentenstatus. De VVD vroeg zich af of de nieuwe eigenaar daar wel gelukkig mee is. Jawel, zei deelbestuurder Frankfurter (D66), het Bouwfonds heeft zelf de aanvraag gedaan. Nu weten ze ten minste van te voren waar ze aan toe zijn. Het gebeurt immers zo vaak dat bouwplannen op het laatste moment gewijzigd moeten worden, omdat opeens iemand iets monumentaals meent te bespeuren.

Heer Coumou (GroenLinks) droomt van een gezellige, liefst autovrije, Amstelstraat. Zou die garage-ingang niet beter verplaatst kunnen worden naar de Herengracht? 'Foei, ga je mond spoelen', reageerde Frankfurter fijntjes. Statische grachten zijn heiliger dan vrolijke straten. 'Maar op de Keizersgracht kreeg onlangs een bankkantoor ook probleemloos een garage-ingang voor elkaar', sputterde Coumou zachtjes na. Hierop liet MokumMobiel ferm weten dat van een autovrije Amstelstraat nimmer sprake zou kunnen zijn.

Wat er in het gebouw gaat komen blijft nog een grote verrassing.

Agenda Amstelveldbuurt

Beheergroep

woensdag 18 februari
14.00 - 16.00 **Locatie?**

Buurtraad

maandag 23 februari
20.15 - 22.30 Prinsengracht 688

Schouwwandeling

donderdag 25 maart
13.00 - 14.30 Info: 552 43 35

Buurtraad

maandag 29 maart
20.15 - 22.30 Prinsengracht 688

Waarom ziet het Rembrandtplein er zo uit?

In 1885 werd de Botermarkt omgedoopt tot Rembrandtplein. Deze markt, waar ook de kermis gehouden werd, was naar het inzicht van het toenmalige gemeentebestuur niet meer geschikt wegens (citaat Justus van Maurik, volksschrijver) "woest getier, gejoel en gehos, dwalmen en vetlucht, en is in een fraaie wandelplaats herschape[n]".

In 1985 zat ik als bewonersvertegenwoordiger in de begeleidingscommissie Munt-Rembrandtplein en kreeg ik voor het eerst inzicht in ambtelijke processen, inbreng van horeca-ondernemers, denkbeeld van de wereld van vastgoed en politieke besluitvorming. Het waren interessante bijeenkomsten. Behalve nieuwe wegdekken, laad- en losstroken, tramrails en straatmeubilair, werd ook de openbare ruimte heringedeeld. Brede loopruimtes en geen overdekte terrassen op het Thorbeckeplein, maar een muziektent in het midden. Door een ambtelijke vergissing kregen later 5 cafe's wel een vergunning voor een gebouwd terras.

Tot mijn stomme verbazing bleek na afloop van de laatste vergadering dat een op de tekening verwijderde snoepkraam, om politieke redenen, toch midden in de doorloop bleef staan, illegale uitbouwen gedoogd werden, terrassen alsnog de nieuw aangelegde voetpaden blokkeerden, zodat de situatie ook nu nog is dat voetgangers op de 1,5 meter dik gefundeerde laad- en losstrook lopen. In de oorspronkelijke opzet was alleen sprake van overdekken van bestaand terras.

Ook ambtelijke diensten gingen ruziënd uit elkaar. Het gemeentelijk vervoerbedrijf besloot nachtbusen te laten rijden op de trambaan die daar niet op berekend was. "We doen het toch", riep een ambtenaar van het vervoerbedrijf tegen de ambtenaar van de bestrating. Maar gelukkig, het tijdelijke binnenteras dat 1982 voor een periode van 5 jaar vergund was, zou weer groen worden. Mijn enthousiasme voor bewonersparticipatie was geboren.

Nostalgie

Nu kende ik het Rembrandtplein en het Thorbeckeplein al wat langer. Ruim 50 jaar geleden nam mijn vader mij regelmatig mee naar de Rembrandtbar hoek Halvemaansteeg, onze favoriete stek, buiten op een klein ongebouwd terras, waar oude mannen, dat vond ik toen, in de Figaro de uitslagen van de paardenkoersen volgden. Een roze krant met een voor mij onbegrijpelijke

Van één kant ziet het Rembrandtplein er nog gaaf uit.

taal. De nachtclub van Max Woiski zat er nog. Ik heb genoten van Shaffy Chantant en op het Thorbeckeplein werd nog geparkeerd met dure auto's. Een klein Place Pigalle met jofele portiers voor de deur.

Verval

Maar de loop ging er uit. Een verzoek van de horeca-ondernemers om het Rembrandtplein nieuw leven in te blazen werd door de politiek gehonoreerd. De helft van het middenplantsoen werd, tot droevenis van veel bewoners, bestraat om een terras te creëren voor een periode van 5 jaar. Dat was in 1982 en sindsdien heeft het woord 'tijdelijk' een bijzondere politieke betekenis. Midden op het plein was in een fraai Amsterdamse-School gebouwtje een keurig dames-toilet met juffrouw en schotelte, en 12 heren-urinoirs gevestigd. De gemeente zag er wel wat in deze toplocatie aan de horeca te verpachten. De bewoners hebben nog alles uit de kast getrokken en geprotesteerd, maar geld ging voor visie.

Toen later op de hoek Reguliersbree en Halvemaansteeg ook nog een politiepshuis, dat dag en nacht open was en waakte over de nachtbrakers die tot in de vroege morgen nog een broodje bal kwamen halen, verkocht werd, waren alle voorzieningen weg.

Nu zitten we opgescheept met ME-busjes en plaskruizen. Van de herinrichting van het Rembrandtplein die in 2000 gepland stond is niets meer vernomen.

En daarom ziet het er allemaal zo uit.

AJT

Reguliersgracht

Eind 1998 verscheen de laatste Amstelveld Buurtkrant (Nr. 104). Vanaf die tijd kreeg de buurt één pagina ruimte in de Binnenkrant, die nu met nummer 25 als een jubilaris terugblik in de jeugdige geschiedenis. Wij graven ietsje dieper. Nummer 25 van onze oude buurtkrant (in 1984) was geheel gewijd aan de vrede. De Amstelkerk bood ruimte voor het beschilderen van spandoeken. Amstelveld kernwapenvrij! De grote demonstratie kwam er aan.

Op deze pagina treft u een enkel berichtje aan uit onze oude doos.

een avond over een
nieuw BUURTHUIS
10MAART!

Sinds er in het buurthuis (sic) op de Prinsengracht over een nieuw buurtcentrum gesproken wordt, hoor ik veel verschillende verhalen. Dikwijls bezochters vragen zich af, waar dat nou voor nodig is, en zeker in deze tijd van bezuinigingen. "We hebben het zo licht goed". Anderen verzuchten: "Né, né, uiteindelijk krijgen de jongeren dan eens een eigen ruimte, is er vol doende ruimte voor vergaderingen en is het kantoortje niet meer zo overbevolkt. Kan (ik)werkloze misschien een buurtkoffiekafeetje starten. Al deze ideeën en opmerkingen over de invulling van een eventueel nieuw buurtcentrum, gaan we donderdag 10 maart bespreken, en moeten leiden tot een 'Plan van Eisen' voor de Gemeente. Een 'Plan van Eisen' beschrijft, wat je in een buurthuis wilt gaan doen, met oog op oppervlakte van de ruimtes. Tipping enz.

De het niet alleen bij een droge discussie te houden, draaien we een film rond hetzelfde thema en is er muziek en een optreden van de buurthuisbus. Vanaf half acht bent u van harte WELKOM!!!

amstelkerk dicht

De eigenaar [hervormde gemeente Amsterdam] wil de kosten van het onderhoud en exploitatie niet langer meer voor haar rekening nemen. Wat nu ?

In de volgende editie van de Buurtkrant zal speciaal aandacht worden besteed aan de historie en toekomst van dit 300 jaren oude gebouw. Heeft u alvast suggesties over wat met dit unieke gebouw gedaan zou kunnen worden neem dan contact op met de Amstelkerk en/of het buurthuis.

Benedict Dijkstra

AMSTELKERK
AMSTELVELD 2
AMSTERDAM
tel. 020 - 530842

Wilt u elektrische bootjes in de grachten?

(Binnenkrant No. 1)

Vorig jaar hebben bewoners van de Leidse Buurt bij toeval; ontdekt dat er plannen bestonden tot het verlenen van toestemming aan bedrijven op meerdere locaties in de grachten van de binnenstad steigers te bouwen ten behoeve van verhuur van elektrische motorbootjes. Er leven bezwaren.

Willen lezers hun mening geven over dit omstrede verschijnsel in onze grachten?

De redactie

Water

(Binnenkrant No. 8)

Zondag 24 september: stralend weer, maar auto-vrij? Nou nee, de grachten staan ermee vol, maar een dagdeel lang wordt aanzienlijk minder diesel verstoekt. Goed voor de beurs en eindelijk eens tijd om relaxed het blik te verwennen en het chroom op te poetsen. Een motorbootvrije zondag blijft vreemd genoeg een verre toekomst-droom of een idylle uit het verleden. In Sydney halen zwemmers en roeiers brons en goud, maar trainen in Amsterdam centrum is suïcidaal vanwege ronkende rondvaart, snelle bay-liners en ander gehakke-tuf (Ugh ugh). Met mijn roeiboort vol proviand en aangenaam gezelschap mijd ik de binnenstad. Ook bij de Weesperzijl blijft roeien riskant vanwege hoge hekgolven van slecht gestroomlijnde waterduivels. Met goed opletten en tijdig wenden weet ik mijn kuipje droog te houden. Wat een gebonk en geklots hebben de woonboten daar te verduren. De acht-met-stuurman van de roeivereniging wijkt daarom spoedig uit naar wat kalmer water op een verbrede Bosbaan. Vlucht terug, de zon gaat onder en het toplichtje ligt thuis. Het walverkeer is weer aan het razen. Even later hoost het pijpenstelen. Op de kade ronkt een stinkende rioolpomp de ganse nacht door. Wanneer krijgen we eindelijk eens een echte oliecrisis? Dan kan als vanouds rustig van het binnenwater genoten worden.

PS

Water op stellen

(Binnenkrant No. 19)

Het Stadsdeel heeft met Binnenwaterbeheer een 'Visie op het water' opgesteld. De nota gaat niet over plezierbootjes, rondvaart, goederenvervoer, watertuinen, manifestaties, riolering, welstandseisen, vervangingsregels, etc., maar enkel over steigers en vaste ligplaatsen. Ondanks deze beperkte opzet geeft de nota veel beroering. Meer dan honderd woonboten zouden volgens de 'Visie' in de binnenstad verkeerd liggen. Zo wordt in onze buurt de Lijnbaansgracht voor boten ongeschikt verklaard, omdat een brug niet hoog genoeg zou wezen. Heel vreemd, want sinds ruim tachtig jaar is dat water aangewezen als officiële ligplaats voor woonschepen. In al die tijd is de toegangsbuurt (over de Reguliersgracht) geen centimeter gezakt. De schepen moeten maar verhuizen naar de Prinsengracht. Hetzelfde lot treft schepen van o.a. de Leidsekade, Marnixkade, Nieuwe Achtergracht en Raamgracht. Verder zou op tal van plekken het aantal woonschepen moeten afnemen voor een betere kijk op het water. In de Amstelveldbuurt betreft dat Keizersgracht en Prinsengracht. Ook hier moeten schepen uitwijken naar elders in de Prinsengracht. Als ideaalbeeld voor de stad toont het rapport een plaatje van een 'gouden bocht'. De luxe herenhuizen zijn pas opgeleverd. Er is geen boom, auto, schip, stoepstrand, lantaarnpaal, mens of dier te bekennen. De conclusie luidt: historisch gezien horen schepen hier niet thuis. Meer details en andere flauwe kul vindt u in het concept dat op wijkcentra en stadhuis ter inzage ligt. De nota komt eind februari vrij voor inspraak.

Nieuwe Spiegelstraat

Lokatie elektrische bootjes

(Binnenkrant No. 2)

Wellicht hebt u gelezen dat er in de binnenstad 6 lokaties komen met elk 15 elektrische bootjes voor de verhuur. De uitvoering van een besluit van de gemeenteraad. De rondvaartsector mocht niet meer groeien, maar waterrecreatie is dermate belangrijk voor het toerisme in Amsterdam, dat gekozen is voor milieuvriendelijke bootverhuur.

De bouwplannen voor de locaties hebben ter inzage gelegen en in april en mei '99 zijn hoorzittingen gehouden. Welke bezwaren heeft men tegen dit soort waterrecreatie, zult u zich misschien afvragen. De redactie vroeg het aan het Comité 'Leidse in last'.

Het comité heeft op zich niets tegen deze bootjes, maar wel tegen de locaties en de procedure die de gemeente heeft gevoerd. Als voorbeeld dient hier de locatie aan de Lijnbaansgracht.

In juni '98 werd er een elektriciteitskast geplaatst aan de Ziesenisgade. De bewoonster die dat voor haar huis zag gebeuren, ging op onderzoek uit. De opdracht bleek afkomstig van een botenverhuurder, die deze locatie zelf had mogen uitkiezen. Bij geen enkele locatie heeft de gemeente contact gezocht met de omgeving. Bezwaren lagen dus voor de hand, met name tegen de overlast. Er mogen 12 mensen in ieder bootje en de verhuur gaat door tot 22.00 uur. Formele bezwaren werden ingediend. Omdat de bestemmingsplannen niet voorzien in dergelijke verhuurlocaties, wordt onthefing verleend via art. 17. Wet op de Ruimtelijke Ordening. Echter, het tijdelijk gebruik van ruimte, dat hierdoor mogelijk wordt, lijkt bedoeld te zijn voor tijdelijke bouwsels ten behoeve van bouwwerken en niet voor het instellen van een proefperiode van een doelbestemming, zoals hier gebeurt.

De proefperiode op zich roept ook vraagtekens op. De verordening op haven en binnenwateren stelt weliswaar dat een vergunning wordt geweigerd in geval van strijd met het bestemmingsplan, maar de gemeenteraad heeft immers zelf bepaald dat de locaties er komen en vergunningen aangeboden.

Tijdens de proefperiode van 5 jaar zal ieder jaar een evaluatie plaatsvinden. Wanneer daarna reden genoeg is voor iets permanents, lijkt het hooguit mogelijk dat naar andere locaties gezocht wordt. Voor de locatie aan de Lijnbaansgracht heeft de Hoorcommissie Bouwplannen inmiddels een voor de ondernemer positief advies uitgebracht. B & W zal op korte termijn wel een besluit nemen, want schadeclaims liggen anders in het verschiet...

Voor informatie: afdeling Voorlichting gemeente Amsterdam, tel 6241111

Brieven van lezers

(Binnenkrant No. 3)

Brieven van lezers

In het stukje van de vorige gastschrijver, Felix Rottenberg, werd gewag gemaakt van een man, die in een sloep varende, met zijn hoofd tegen de onderkant van de brug Keizersgracht-Leidsegracht stootte. Dit is een afschuwelijk ongeluk. Het is niet juist om je daar vrolijk over te maken. Het zou Felix Rottenberg sieren als hij alsnog van de strekking van zijn stuk afstand zou nemen.

Engel Verkerke

(Binnenkrant No. 6)

De boot gemist?

Je komt ze zo af en toe eens tegen. Van die vreselijk verwaarloosde bootjes, sommige half, andere helemaal onder water. Ik vraag me wel eens af hoe de toeristen dit zien. Er zijn nogal wat mensen, die de stad vanaf het water bekijken.

Ik weet dat Binnenwater Beheer Amsterdam, met de haar ter beschikking staande mogelijkheden, alles in het werk stelt om te doen wat ze kunnen. Begin 2000 zijn er in het 9 straatjes gebied veel bootjes afgevoerd door BBA. Bedankt hiervoor BBA. Nu blijkt dat er ook bootjes worden gebruikt door lieden van allerlei bedenkelijk allooi om te overnachten. In samenwerking met buurtregisseur Jack Druppers zijn we bezig om een daadkrachtige aanpak van deze vorm van overlast tot stand te brengen. Een aanpak waar de politie, BBA en justitie mee uit de voeten kan. Een aanpak die er in de toekomst toe moet leiden dat 1 telefoontje van u, onmiddellijk resultaat heeft.

Voorlopig is het nog niet zo ver. Wij hebben uw hulp nodig. Ik wil u allen volgaarne verzoeken om bij u bekende bedeelde 'bootjes' bij mij te melden. Tel. 06-5144 8305

Jan de Jong, buurtregisseur 9 straatjes

In reactie op uw oproep in de zojuist verschenen editie van de Binnenkrant omtrent elektrische bootjes in de grachten kan ik u vertellen dat mijn ervaring hiermee tot nog toe positief is.

Het valt mij op dat de meeste gebruikers van de huidige bootjes, zoals die worden verhuurd bijvoorbeeld bij de Kloveniersburgwal t.o. 'De Jaren', zich heel rustig gedragen. Of dat nu komt doordat de bootjes zelf in het geheel geen geluid maken of dat dat een andere oorzaak heeft, weet ik niet. Dagelijks komen bij mijn woonboot een lading waterfietsen voorbij, meestal voortbewogen door wijn drinkende Amerikanen. Dat het Amerikanen zijn, wordt al van verre aangekondigd door hun zeer luide gedrag. Dat heb ik tot nu toe met de elektrische bootvaarders nog niet meegemaakt. Dus wat mij betreft is deze aanvulling op het gebruik van het Amsterdamse grachtenwater een positieve. Zelf maak ik regelmatig gebruik van een vlet, voortbewogen door een goed afgestelde en goed onderhouden dieselmotor, waarbij het ontmoeten van die elektrische bootjes nog steeds prettig is verlopen.

Mocht door het gebruik van deze bootjes het varen van de stinkende rondvaartboten met het, op het onbeschofte af, gedrag van hun schippers afnemen, dan is dat zeer toe te juichen. Wanneer worden de rederijen verplicht tot omschakeling op aardgas?

Sjeef

Op een prachtige zondagmorgen kreeg ik door de bezorger Binnenkrant Nr 2 aange-reikt, met op de voorpagina het artikel "De bloedhond en de zwarte gordel". Ik heb geen slager die vlees aan huis bezorgt (wist niet eens dat een dergelijke leverancier nog bestond!) en bezit geen boot, laat staan een admiraalssloep. Maar lectuur zoals dit artikel had ik niet meer onder ogen gehad sinds de gratis zondagsschoolverhaaltjes van voor de oorlog. Ach, ach, wat zijn we toch goed voor arme slagernechties (het woord alleen al...) en wat hebben we toch de pest aan rijke stinkers! En Schadenfreude ist doch die schönste Freude, nietwaar, meneer Rottenberg??

Johan Somerwil

Binnenkant van de BINNENKANT

Antireclame

Reclames raden. Leuk spel. Het vermindert in hoge mate de ergernis die reclames op de televisie oproepen. Reclames komen altijd op het spannendste moment van het programma dat je aan het kijken bent. Het spel gaat als volgt. Zodra er een reclame komt, moet je zo snel mogelijk het merk noemen van het product waar reclame voor gemaakt wordt. Als het meteen in beeld komt, geldt het natuurlijk niet. Wie het snelst is wint. Dit spel geeft een duidelijk beeld of de reclame ook de associatie met het merk oproept.

Als ik zo intensief met reclames kijken bezig ben valt het me op dat veel reclames een soort van dubbel verhaal vertellen. Of voel en zie ik dat alleen maar zo en de rest van Nederland niet? De reclame van een internet provider, waarin een vader zijn kind voert, terwijl hij ingespannen aan het internetten is, waardoor het eten meer in het gezicht van het kind komt dan in de mond. In eerste instantie een heel grappig gezicht. Maar als je erover na gaat denken.... Ik hoor steeds meer verhalen van relaties die stuk gaan door internetverslaving. Een soort anti-reclame dus, zo noem ik het maar.

Nog een voorbeeld. Een paar jongens die van hun oude wrak het nieuwste model auto gaan nabouwen om er de blits mee te maken. Ook weer erg komisch. Maar ook een pijnlijk beeld van deze tijd. Er zijn heel veel van dat soort jongens, die van zulke auto's dromen, maar ze nooit zullen kunnen kopen. Door zulke reclames wrijf je dat er nog eens lekker in.

Reclames geven een tijdsbeeld van deze luxe maatschappij, ook al is deze economisch wat minder. De dommingheid en gemakzucht van tegenwoordig wordt perfect weergegeven door het reclamespotje, waarin een trendy vrouw kip Hawaï uit een kant en klaar pak gaat maken, maar de kip vergeet, zelfs nog even in het pak gaat kijken. Weer zo dubbel. Het laat de leegte van de maatschappij zien.

Mijn voorstel is om reclame te gaan maken voor spelen in de buitenlucht, voor zelfgebakken brood, voor kijken naar de sterren en voor de kus. Dan hoeft ik me niet meer zo op te winden, want daar helpt zelfs een spelletje niet echt tegen.

Rinske Kegel

Bal te water

Al met oud en nieuw bloeien de eerste bomen bij Weteringcircuit en in de Kerkstraat. Schaatsers zijn enkel binnenshuis te bewonderen op de bus. Zelfs hartje januari ligt er nog geen flintertje ijs in de Reguliersgracht. Wel dobberen er eendjes en een voetbal. Twee jongens proberen tevergeefs de bal naar de kant te lokken. Geen enkele losse steen, stok of stukje touw slingert rond in deze super schoon gepoetste buurt. Wonderwel duikt vanaf de Keizersgracht een waterfiets op met daarop twee winterharde elfjes. Na enig onwennig gemanoeuvreren slagen deze hulpvaardige toeristen er in het speelgoed naar de wal te werken. De lente kan beginnen.

Een middagwandelingetje

Voor I.M. – alweer negen jaar geleden

De Dikke Man had de hele morgen in zijn ondergoed door zijn huisje gescharreld, kranten op de ontbijttafel gelezen, daarna een eitje gebakken, gedoucht, zich netjes aangekleed er scherp op lettend dat er geen vlekken op zijn kleding zaten en was toen naar buiten gestapt. Het was een heldere, zonnige dag en net toen hij de gracht wilde oplopen, kwam er een te goed geklede man om de hoek. Deze groette de Dikke Man, maar de Dikke Man bazuinde uit volle borst: "Patser". De Te Goed Geklede Man lachte vriendelijk. "Ziezo" dacht de Dikke Man, "het begint goed". Met stevige pas vervolgde de Dikke Man zijn weg langs de bitterschone gracht en ontwaarde in de verte een vage Joodse dichter. Ontsnappen was onmogelijk en even later stond de Vage Joodse Dichter voor hem. "De mens is herbeschapen", declameerde de Vage Joodse Dichter. De Dikke Man

schuifde voorzichtig langs hem heen en was nauwelijks wat verder, toen de Vage Joodse Dichter uitriep: "Zijn naam was Sonniemans, de held van de kleine achterkamer." Opgelucht vervolgde de Dikke man zijn weg. Hij sloeg de hoek om van de eerste zijstraat rechts. Een vriend van hem had daar zojuist een cadeauwinkel geopend. De dikke Man trad luidruchtig binnen en ging achter de toonbank zitten. Hij keek op de verkooplijst: verkocht één kaart, 85 cent en één gummetje, 25 cent. Er kwam een klant binnen die naar de wenskaarten ging kijken. "Hier is alles nutteloos", bazuinde de Dikke Man tegen de klant. "Nou, een kaart is niet nutteloos, hoor" antwoordde hij en rekende de kaart af bij de Dikke Man, die alsof ie nooit iets anders had gedaan het wisselgeld teruggaf. De dikke Man kuste de winkeligenaar tot ziens en zei: "Je kan je winkel beter in Ondergang noemen dan in Oprichting." "Dag kreng", zei de winkelier en hield de deur voor hem open. Weer op de schrijnensdome gracht ging de Dikke Man een volgend straatje in waar hij nog een adresje wist.

CVS

CVS

Souterrain

'Wat nou, lustrum vieren, we bestaan al langer dan 5 jaar'. De Lange moppert wat als ik binnen kom met mijn taart. Het is 5 jaar geleden dat ik de ruimte bij het Metro station, achter de grijze deur, ontdekte. Het heeft er even op geleken dat de drie heren een andere werkruimte zouden krijgen, omdat het station verbouwd zou gaan worden, maar gelukkig ging dat niet door, zoals zoveel plannen in de stad. Veel werk, weinig uitvoering, zeg ik altijd! 'Ook al weet je niets van een lustrum, toch krijg je taart!' lach ik en begin uit te delen. Er was al koffie, dus dat wordt gezellig. Pas als we na een tijdje voldaan achterover leunen, valt me op dat me niets ophangt. De ruimte is leeg. Alles is weg, behalve de tafel en de stoelen.

Wat is er aan de hand? Zijn er geen opdrachten? Is nu toch het vat van eindeloze fantasie leeg? De bron van inspiratie opgedroogd? 'Nee' zegt de Bril 'wij wachten af. 'Wachten is moeilijker dan iets doen. Zij, die kunnen wachten, hebben de macht'. 'Maar waarop wachten jullie dan?' vraag ik. Dat weten ze niet! Er is ze gezegd even te wachten met de uitvoering en ontwikkeling van bepaalde plannen tot er duidelijkheid is. Duidelijkheid waarover? Dat is nog niet bekend. Moet er worden ingegrepen door Kafka, of Godot, of een Deus ex Machina? Het stadsdeelbestuur, de gemeenteraad, het parlement? Zou er misschien niemand meer zijn die weet waar het over gaat? Is nu alles onzeker geworden, zelfs het

stadsmeubilair? 'Er is geen onderscheid meer-' zegt de Bolle. 'Geen verschil tussen openbaar en privé. Daarom kunnen wij ook niets meer. Moeten we nu lantarenpalen in huiskamers gaan zetten? Is er plaats voor bedden in de openbare ruimte? Gordijnen voor de ramen verbieden of juist overal gordijnen ophangen? Als het privé leven openbaar is wordt dan het openbare leven geheim? Besloten vergaderingen met geheime besluiten? We weten het niet meer, daarom wachten we af.' 'Dan hebben jullie recht op wachtgeld!' roep ik snedig en neem nog een hap lustrumtaart.

WM

LUSTRUM

Gedane zaken

Je eet het brood
Dan is het op

Je loopt de straat
Daar is de hoek

Je drinkt de fles
Dan is hij leeg

Je leeft de dag
Daar komt de slaap

Je slaapt de nacht
Daar is de dag

Je eet je brood
Dan is het op.

Geachte redactie,

Allereerst mijn beste wensen voor het nieuwe jaar. En dat is in het kader van het overleven een iets minder vrijblijvende uitspraak.

Wat ik me afvroeg is het volgende. Fijn dat er een krantje is, dat leest altijd weer anders dan een beeldscherm, maar is het ook mogelijk om anders een elektronische nieuwsbrief te maken? Met een website? Dat kan met een simpel content management systeem erachter makkelijk gemaakt en bijgehouden worden. Is dat wellicht een oplossing voor het financiële tekort?

Ik wens jullie wijsheid en plezier in het schrijven

H. West

Ik stel het verschijnen van de krant zeer op prijs. Ik hoop dat u zoekt naar wegen om te overleven en ik wens u daarbij sterkte.

Guuske Kotte

Ga door met de strijd!

De binnenkrant is altijd weer een groot plezier om te lezen, informatief en bespiegelend en met een zeer aangename kritische en ironische ondertoon.

De binnenkrant moet blijven!

Een van a-tot-z lezers

Met veel plezier de krant altijd weer gelezen, graag doorgaan dus, met dank trouwens aan alle vrijwilligers.

Fj. Pelzer

Ik hoop dat de Binnenkrant blijft bestaan. Ik lees het altijd met plezier. Succes!

Fanta Voogd

Hierbij wil ik laten weten de binnenkrant een prima krant te vinden, die wel degelijk zeer nuttig is voor de bewoners van de binnenstad.

Ik lees de krant altijd met een hoop plezier en hoop dan ook dat we er in de toekomst nog lang van mogen genieten. Verder dank ik u voor de inzet en wens u ook nog prettige feestdagen toe.

Rob Visser

RN

Ja, ik stel jullie krant op prijs! Ik kijk hem snel door, lees vooral over mijn eigen buurt en ook iets van de andere buurten. Mochten er advertenties moeten komen, dan heb ik daar geen bezwaar tegen, zeker niet als die van buurtzaken zouden zijn.

Ik wens jullie succes met het vinden van wegen voor het voortbestaan van de Binnenkrant. Mocht het toch niet lukken, dan kunnen jullie in elk geval terugzien op vijf jaar (!) een mooi blad, informatief, leesbaar en met zorg gemaakt.

Corinna van Schendel

In uw laatste nummer (december 2003) vraagt u om u te laten weten dat de lezer het verschijnen van uw blad op prijs stelt. Bij deze! Helaas zegt u er niet bij hoe wij u dat moeten laten weten - het colofon leverde mij in ieder geval het bovenstaande e-mailadres.

Uw krant belandt tenslotte altijd bij het oud papier, maar gelukkig niet altijd ongelezen. En eerlijk gezegd hoop ik van harte dat iedereen jullie schrijfsels bij het oud papier laat belanden want dat is dan weer minder belasting voor het milieu!

Ik kan mij voorstellen dat het maken van een krant als vrijwilliger, waarop dan ook nog eens de subsidiekrant wordt dichtgedraaid, een ondankbare bezigheid is. Ik kan u ook zeker niet raden in de overwegingen voor overleving sponsors en/of adverteerders te vinden. Ik kan al evenmin het aanbod doen u in dat werk bij te staan - en dat zeg ik op één van de weinige vrije dagen die ik zelf in een jaar heb.

Maar ik kan u wel laten weten dat ik als lezer besta en dat ik soms met genoeg kennis neem van uw journalistieke bevin-

iedereen leest de Binnenkrant. Dat is ons duidelijk geworden uit het grote aantal reacties op de twee stukjes die we voor de Binnenkrant hebben geschreven. Zelf lezen we hem altijd, omdat we graag willen weten wat er speelt in de dorpjes rondom het onze. Het blijkt dus dat iedereen dat doet. De Binnenkrant werkt. Dit succesvolle middel om de bewoners van de binnenstad bij elkaar betrokken te houden wordt toch niet zomaar afgeschaft?

Kien Seebregts
Paul Hohnen

De redactie bedankt alle schrijvers die hun steun betuigd hebben. Het is hartverwarmend!

dingen van mijn eigen direct leefomgeving. Of dat voldoende is om onbezoldigd te blijven doorgaan met werk, waarvan de overlevingskans niet al te zeker is, zult u zelf moeten beslissen. De feitelijke respons zal immers altijd zeer beperkt blijven. Overtuiging van de noodzaak van een blijvend verschijnen van uw blad is een zaak, waarin u slechts uit eigen inzicht zult moeten putten. En die eigen overtuiging is bepaald niet de minste van alle overwegingen om met dit werk door te gaan: als jullie vinden dat dat zinvol is, heb je de beste reden om dat te doen!

Ik wens de redactie en alle andere makers van de krant buiten-

gewoon veel wijsheid in het nemen van die belangrijke beslissing en hoop daarmee op een warm en informatief 2004; voor uzelf en voor mij als lezertje.

Edward Schenk

Ga alstublieft door met de strijd, uw werk wordt, in ieder geval door mij, erg gewaardeerd!

Jantje Bijker

Binnenkant
van de
BINNENKRANT

Buurt 6 is onderdeel van het werkgebied van het Wijkcentrum d'Oude Stadt en wordt begrensd door de Leidsegracht, Prinsengracht, Westermarkt, Raadhuisstraat, Paleisstraat, Dam, Rokin, Munt, Singel, Koningsplein en Herengracht.

De Amsterdamse grachtentuin bloeit

Ook dit jaar organiseren de Amsterdamse Grachtenmusea open tuindagen op vrijdag 18, zaterdag 19 en zondag 20 juni.

Aan Amsterdams mooiste grachten zullen ongeveer 25 tuinen van particulieren en instellingen gedurende drie dagen hun poorten open zetten. Het publiek krijgt de unieke kans een wandeling te maken langs zeer uiteenlopende groene oases in de stad. Tuinliefhebbers worden uitgenodigd om het verborgen groen van Amsterdam te leren kennen: formele parterres, tuinkamers, eeuwenoude bomen, gesnoeide hagen, bloeiende planten, bijzondere tuinhuizen en ornamenten, zowel klassieke als hedendaagse tuinen, geven een blauwdruk van vier eeuwen tuin historie. Verrassend is ook de toegang tot de tuinen, vaak door fraaie grachtenpanden heen.

Rondom de tuinen worden extra activiteiten georganiseerd zoals een presentatie van Loire rosé wijnen en op zaterdag en zondag vaart een boot tussen de verschillende tuinadressen.

Openingstijden en toegangsprijs

De tuinen zijn alle drie de dagen geopend van 10 uur tot 17 uur. Een passe-partout kost € 10. Op het passe-partout staan alle tuinadressen vermeld met een korte beschrijving. Verkoop en startadressen zijn de deelnemende musea in Hotel Pulitzer. De adressen zijn: Theatrumuseum, Herengracht 168; Hotel Pulitzer, Prinsengracht 315-331; Bijbels museum, Herengracht 366-368; Huis Marseille, Keizersgracht 401; Museum Geelvinck Hinthloper Huis, Keizersgracht 518; FOAM, Keizersgracht 609; Museum Van Loon, Keizersgracht 672 en Museum Willet-Holthuysen, Herengracht 605. Voorverkoop uitsluitend bij de Amsterdamse VVV kantoren.

De opbrengst van het evenement is bestemd voor een internationale publicatie over de Amsterdamse grachtentuin en de museumtuin in het bijzonder.

N.B. De meeste tuinen zijn helaas vanwege stoepen en trappen niet toegankelijk voor rolstoelgebruikers.

Honden en kinderwagens worden niet toegelaten. Meer informatie via het speciale tuintelefoonnummer: 320 36 60

Kindertelefoon 25 jaar

'Dit zijn wij, wie ben jij?' Met deze zin startte de campagne van de Kindertelefoon, die dit jaar zijn 25-jarige bestaan viert.

Dit was ook het begin van de persconferentie die op 12 januari in studio 23, in het Hilversumse Mediapark plaats vond.

Schoolredacties uit 81 plaatsen in Nederland waren uitgenodigd. Dit was voor Amsterdam het Barlaeusgymnasium, dat deel mocht nemen. Ook de landelijke pers was van de partij. Tijdens de conferentie werden we voorgesteld aan de ambassadeurs van de Kindertelefoon. Bekende gezichten passeerden op een erg hoog tempo, de revue.

Allereerst Dolf Jansen, die op zijn zoals gewoonlijk, komische manier, het spits afbeet.

Vervolgens verscheen Jochem van Gelder, om duidelijk te maken wat zijn werk als ambassadeur nu werkelijk inhield.

En na een indrukwekkende speech van Tilly Kersten, de voorzitter van de landelijke kindertelefoon,

was het tijd voor het belangrijkste onderdeel die dag: de onthulling van de Bus. De bus, die spoedig zal rondtrekken door ons land om nog meer bekendheid voor de kindertelefoon te verwerven. Tevens kregen wij ook de reclamespotjes als eerste te zien. Deze spotjes zijn niet alleen bedoeld om de jeugd te attenderen op de kindertelefoon, maar ook om eventuele sponsors en donateurs te verwerven.

Anouchka van Miltenburg, fractievoorzitter van de VVD, maakte het nieuwe

gironummer bekend, die nu voor de kindertelefoon is opengesteld.

Want de kindertelefoon viert dan wel zijn 25-jarig jubileum, veel reden tot een feestje hebben zij echter niet. Voor de telecommunicatie zijn er geen sponsors meer te vinden, en ook de sponsoring van de voorlichtingsbrochures is stopgezet. Als er binnen korte tijd geen nieuwe sponsors zijn gevonden, moet deze nuttige organisatie, die eens in Amsterdam begon met 5 vrijwilligers, stopgezet worden. Om dit te voorkomen wordt dringend gevraagd, een donatie te schenken aan de Kindertelefoon, Giro 9432.

Na dit gebeuren kreeg ik nog eventjes de kans om Jochem van Gelder, Dolf Jansen, Angela Groothuizen en Anouchka van Miltenburg te interviewen.

Nadat iedereen weer op zijn plaats zat, werd ons het, speciaal voor deze dag geschreven, 'Kindertelefoonlied' aangeboden. Een lied waarbij allerlei redenen werden genoemd om te bellen naar de Kindertelefoon.

En samen met dit lied, liep ook deze informatieve, en zeker ook aansprekende persconferentie ten einde.

Dit jaar zullen we zeker nog meer van de Kindertelefoon en hun ambassadeurs horen. En als ze er is slagen om sponsors te vinden, kunnen zij de Nederlandse jeugd in de toekomst, nog veel meer bieden, dan ze nu al doen. Op de website van het Barlaeus Gymnasium (www.barlaeus.nl) kunt u alle gemaakte foto's bekijken.

Dieudonné Cuiper, redactrice schoolkrant 'Suum Quique' Barlaeus Gymnasium

Bericht van Jan de Jong, Inspecteur van politie, Buurtregisseur van "De 9 straatjes".

Ik wil u aandacht vestigen op de volgende criminele activiteiten;

Als u met uw pinpas geld opneemt bij een geldautomaat moet u goed op het volgende letten. Is de gleuf waar de pinpas in moet, zoals altijd of zit er een voorstukje op.

Indien dit laatste het geval is dan hebben criminelen dit daar geplaatst.

Met dit voorstuk wordt u de magneetstrip van uw pas uitgelezen en doorgeseind naar een ontvanger die zich (tot nu toe) in de onmiddellijke omgeving van de geldautomaat bevindt. (In een auto of in een fietstas o.i.d.)

De zodanig verkregen informatie wordt op een blanco pasje gekopieerd en op dat moment bestaat er een kopie van uw pas.

Om aan uw pincode te komen worden er verschillende trucjes toegepast.

We hebben al eens een minuscule cameraatje gevonden dat boven het toetsenbord in een kabelgootje was gemonteerd. De camera is zo klein als een luciferkop. Deze camera seint de opnames ook door.

Een andere aangetroffen methode is een toetsenbord "leg over" (lay over) Op opvallende wijze ligt dit over het originele toetsenbord heen en seint de door u ingetoepte cijfers door naar de ontvanger.

Op deze wijze verkrijgt de crimineel de beschikking over een kopie van uw pas en uw pincode. Niets staat hem in de weg om uw rekening leeg te plukken.

Wat u het beste kunt doen als u één van de omschreven afwijkingen aan de geldautomaat ontdekt is het volgende. Stop uw pinpas niet in de automaat. Als u dit al gedaan hebt, toets dan enkele malen een verkeerde pincode in en u bent uw pas kwijt. Een week later krijgt u uw pasje weer terug van de bank of giro. De crimineel heeft nu echter niet de door hem gewenste combinatie en kan uw rekening niet leeghalen. Bel onmiddellijk de politie via 112 aangezien de

ontvanger dicht in de buurt moet staan en de crimineel mogelijk opgepakt kan worden. In ieder geval wil de politie graag de apparatuur in beslag nemen en aan een uitgebreid sporenonderzoek onderwerpen.

Een andere truc met een geldautomaat is de volgende;

Bijgaande foto laat nog een voorbeeld zien van een Portugese lus. De Portugese lus is een opzetsstukje dat voor de invoergleuf van de pinautoomaat wordt bevestigd en met dubbelzijdige tape vastgeplakt. Na invoer van de pinpas blijft deze steken doordat cassettebandtape achter de gleuf bevestigd, voorkomt dat de pinpas de pinautoomaat volledig binnen gaat.

Omdat de automaat de pinpas niet in zich heeft genomen, kan de automaat de pinpas ook niet naar buiten werken. De automaat registreert een storing en geeft dit aan op het LCD-scherm. Op het moment, dat er een storing op treedt, snelt iemand te hulp en tracht op vriendelijke wijze de pincode van de gedupeerde te bemachtigen. Veel toegepast is de mededeling dat de behulpzame persoon weet te vertellen dat u nogmaals uw pincode, gevolgd of voorafgegaan aan een ander getal, moet invoeren om de pas terug te krijgen. Na vertrek van de gedupeerde, haalt de dader het voorzetstuk los. De pas van de gedupeerde zit dan nog in het voorzetstuk.

Nu kan het plunderen van de rekening beginnen! Indien u dit overkomt, laat u dan niets wijs maken en wijs de hulp af. Toets nooit en te nimmer uw pincode ten overstaan van een ander. Kijk of u zelf de lus, met pasje, uit de sleuf kunt halen, zoniet verlaat de geldautomaat dan niet, laat iemand de politie waarschuwen en waak zelf over uw pas. De behulpzame persoon is 100% de persoon die deze lus geplaatst heeft. Ik wil u niet bang of onzeker maken, maar wijzer en voorzichtiger.

Er is namelijk nog een methode die inspeelt op de menselijke hebzucht.

Dit gaat als volgt;

Op het moment dat u staat te pinnen staat er een persoon erg dichtbij u en kijkt over uw schouder mee naar de ingetoepte pincode. Kort voor het moment dat het pasje weer uit de automaat komt wordt u gevraagd of dat geld dat op de grond ligt soms van u is, of soms nog stelliger dat het geld uit uw portemonnee is gevallen.

U ziet het geld op de grond liggen en raapt het op. Op dat moment wordt uw pas uit de automaat weggenomen door de boef.

U staat nog een tijdje te wachten tot u uw pas terug komt, maar helaas.

Ook nu wordt uw rekening leeggeplunderd.

n.b. Het artikel ligt ter inzage bij het Wijkcentrum d'Oude Stadt

Agenda Buurt 6

Beheergroep 'De 9-stratjes' vergaderingen voor 2004

Alle vergaderingen worden weer op dinsdag gehouden in Cristofori, Prinsengracht 581. De aanvangstijd van de vergaderingen is vervroegd naar 19.30 uur i.p.v. 20.00 uur!

De data zijn:

- 16 maart
- 25 mei
- 14 september
- 7 december

De Opstapper

Er lag een flyer bij d'Oude Stadt met een plattegrond van de rijroute van de Opstapper. Hierop lijkt het alsof de route al is doorgetrokken naar het Tropenmuseum via de Plantage. Zover is het dus nog niet. Maar het lijkt de redactie een uitstekend voorstel. Een lange route betekent meer klanten en dus een grotere kans dat de Opstapper behouden blijft. Want het is een fantastische aanvulling op het openbaar vervoer in de binnenstad. En dan nog al die acteurs en andere beroemdheden die je er in tegen komt!

Kan het nog veiliger?

In de afgelopen jaren is de criminaliteit en overlast in de regio Amsterdam/Amstelland beduidend afgenomen. Volgens mij is dat meetbaar als je kijkt naar de betreffende cijfers hierover in onze buurt. Niet alleen de cijfers zijn heilig, je ziet het ook terug in het straatbeeld. De straten zijn schoner en beter ingericht dan een aantal jaren geleden. Bovendien spreek ik dagelijks buurtbewoners die dit ook waarnemen en beamen.

Wat ik vooral hier wil benoemen is de toenemende bereidheid van buurtbewoners om iets voor hun buurt te willen betekenen. Ik denk hierbij aan buurtbewoners die actief zijn geweest in het overleg van de herprofilering van de Nieuwe Uilenburger- en Batavierstraat. Voorts een groot aantal bewoners van de Oude Schans die jaarlijks een buurtfeest organiseren. Uit gemeenschappelijk belang en zorg is er in het afgelopen jaar een winkeliersvereniging 'Jodenbreestraat' ontstaan, waardoor er zichtbare resultaten zijn behaald in de winkelgaleries en directe omgeving. Onlangs

was ik aanwezig op bewonersavond van bewoners van het 'Gran Vista' complex, hoek Waterlooplein/Jodenbreestraat, georganiseerd door de woningbouwvereniging. Ook hier is een grote betrokkenheid als het gaat om het onderwerp veiligheid en leefbaarheid. De buurt leeft dus en de bewoners worden actiever.

Een aantal weken geleden liep ik te surveilleren op de Uilenburgerwerf. Ik zag, dat de Uilenburgerwerf geheel ontdaan was van onkruid, er was geveegd en de bloembakken hadden ook aandacht gehad. Afgelopen zomer maakte ik terloops tegen een bewoner een opmerking over de slechte staat van onderhoud van het pleintje van dit mooie woningcomplex. Kennelijk heeft de bewonersvereniging 'Uilenburgerwerf' zich dit aantrokken en hebben bewoners, dus met zichtbaar resultaat, actie ondernomen.

Ik ben er van overtuigd dat een schone en goed ingerichte straat, criminaliteit en overlast voorkomt.

Kortom, veel bewonersactiviteiten als het gaat om zorg voor de eigen leef- en woonomgeving. Ik ben zeer blij met deze activiteiten, want als burocratie zijn we op deze samenwerking aangewezen.

Niet onvermeld mag blijven de inzet en betrokkenheid van bewoners in de bewonersraad 'Groot Waterloo', en van alle deelnemers binnen het overleg van de Gemeentelijke Beheergroep. Gezien de groeiende georganiseerdheid en betrokkenheid, kan het dus nog veiliger in 2004.

Hieronder nog enkele zaken waarmee ik en mijn collega's dit jaar nadrukkelijk mee aan de slag gaan:

- ◆ Aanpak van het fietsprobleem op de markt, gedurende de marktjeden.
- ◆ Bestrijding overlast drugs- en alcoholverslaafden.
- ◆ Wildplassen en het slapen in portieken en garages.
- ◆ Helingbestrijding d.m.v. registercontrole.
- ◆ Parkeeroverlast op en rond het Waterlooplein en handhaving van laad- en loshavens.

RN

Groot Waterloo
Groot Waterloo wordt begrensd door Amstel, Nieuwe Herengracht, Oosterdok, Oude Schans en Zwanenburgwal

Agenda

Groot Waterloo

Dinsdag 17 februari
19.30 - 22.30 uur
Bewonersraad Groot Waterloo en beheergroep Waterlooplein e.o.
Mozeshuis,
Waterlooplein 205

Een ander probleem is de overlast door hondenpoep, vooral in de Nieuwe Uilenburgerstraat. De milieupolitie zal zich met dit probleem bezig houden.

Het motto blijft dus:

"U wilt een hond, dus ruim op die stront".

Dick Jansen –
Buurtregisseur Waterloo/Uilenburg

Vijgen

Na het lezen van het artikel van Dick Jansen, onze buurtregisseur (zie hierboven), bezocht ik de AH op de Jodenbree. Ervoor op de stoep lag een flinke hoeveelheid paardenvijgen, door de regen tot een vuilgele brij uitgeplet. Van politiepaarden neem ik aan want de schillenboer komt allang niet meer langs. Dus Dick: U wilt een hond, Ruim op die stront. Maar rijdt U paard, dan ook de vijgen bijeen gegaard.

Beheergroep Waterlooplein en omgeving 18 november 2003

Van onze correspondent Ronald Regensburg

Plannen voor het Mr. Visserplein in het kader van de Wibautas waren geagendeerd, maar de betreffende ambtenaar was verhinderd en het onderwerp zal een volgende keer aan de orde komen. De planning voor 2003 en 2004 en actuele zaken met betrekking tot onderhoud van de openbare ruimtes werden besproken.

Bewonersraad Groot Waterloo 18 november 2003

Voor de op de beheergroep volgende bewonersraad was er geen speciaal agendapunt. Bewoners deden verslag van bijeenkomsten waaraan ze hadden deelgenomen, onder andere:

- ◆ De wijkveiligheidsbijeenkomsten zijn elk jaar weer een

verplicht nummer. Dit jaar waren de bijeenkomsten meer presentatie dan raadpleging. Bewoners konden hun zegje doen, maar het werd niet duidelijk of dat van invloed zou zijn op het volgende wijkveiligheidsplan. Hoe het voor wijkveiligheidsprojecten in 2003 uitgetrokken geld (40.000 euro per wijkteamgebied) was besteed, was niet bekend. Waarschijnlijk was het geld ergens in de algemene begroting van het stadsdeel verdwenen.

- ◆ De wijkcentra 'd'Oude Stadt' en 'Oostelijke Binnenstad' hadden een avond georganiseerd om informatie te krijgen over de plannen voor 'Hermitage Amsterdam' in de huidige Amstelhof. Aanleiding was de aanstaande opening van de eerste fase in gebouw Neerlandia aan de Nieuwe Herengracht. Informatie werd gegeven door de projectleider, ambtenaren van het stadsdeel en een vertegenwoordiger van de diaconie. Hoewel omwonenden welwillend staan tegenover de plannen, constateerden men verbijsterd dat er nog niet was nagedacht over wat de plannen zullen betekenen voor de omgeving, waar de ingangen zullen zijn, waar bussen moeten halteren, waar boten moeten aanleggen. Bij menigeen drong zich de gedachte op dat informatie met opzet werd achtergehouden tot plannen zodanig zouden zijn uitgewerkt dat overleg met belanghebbenden daaraan niets

meer zou kunnen veranderen. Er werd tenslotte wel een begeleidingsgroep voorgesteld waarin bewoners zouden deelnemen. Wie geïnteresseerd is in agenda en notulen van beheergroep en bewonersraad kan contact opnemen met het Wijkcentrum, telefoon 638 22 05. De volgende vergaderingen zullen zijn op 17 februari en 20 april.

Verder buurtnieuws

- ◆ Het gemeentebestuur heeft besloten de vernieuwing van de Wibautas te laten doorgaan. Uitvoering van het deelproject Mr. Visserplein is gepland voor 2005/2006.
- ◆ Tegen het intrekken van vergunningen van coffeeshop 't Smoesie is binnen de daarvoor gestelde termijn geen bezwaarschrift ingediend. De coffeeshop zal dus niet meer terugkeren.
- ◆ Gassan heeft op het dak een geluidsscherm neergezet dat hoger is dan waarvoor een bouwvergunning was verleend. Het wijkcentrum schreef een brief aan het stadsdeel naar aanleiding van klachten van buurtbewoners over de ontsierende opbouw. Inmiddels is Gassan door het stadsdeel aangeschreven wegens bouwen zonder vergunning.

Het eindpunt van de tram naar Haarlem

De discussie of de stadshartus over Spuistraat dan wel NZ Voorburgwal moest lopen ligt nog vers in het geheugen. Precies honderd jaar geleden speelde hier een soortgelijke kwestie. De vers opgerichte vereniging "De Spuistraat" pleitte met succes voor de komst van een tramlijn door hun straat. In 1957 werd die tramlijn weer opgeheven. Hier volgt een gedeelte van het gemeenteraad debat dd. 20 januari 1904:

De heer Wijnmalen: Mijnheer de Voorzitter! Toen ik in de vergadering van 29 Juli jl. voorstelde, het eindpunt van deze tram te bepalen op de Spuistraat bij de Heisteeg, deed ik dit, omdat men mij verzekerd had, dat het Bestuur van het Begijnhof nimmer zou toestaan, dat daarvoor enig gebouw of getimmerte werd opgericht. Nu dit bezwaar is vervallen, daar genoemd bestuur gemeend heeft toestemming te kunnen geven, om daar een gebouwtje of wachtklokaal te plaatsen, geef ik met de heer Henri Polak aan deze plaats als eindpunt de voorkeur, te meer, daar B en W een gebouwtje kunnen eisen, dat een sieraad voor de omgeving zal zijn.

Daarmede is vervallen een bezwaar tegen het leggen van deze tramlijn in de Spuistraat, zodat alleen nog overgebleven is het bezwaar, dat de Spuistraat zonder die lijn bestemd zou worden voor het rijtuigverkeer. Dit bezwaar kan echter moeilijk zwaar wegen, als men in aanmerking neemt, dat de Spuistraat is een brede straat, waarin het niet zal hinderen, of er om het kwartier een tram door rijdt. Bovendien kan men het rijtuigverkeer toch niet dwingen, daar de koetsiers de gewone weg blijven volgen, zoals indertijd ook gebleken is bij de demping van de N.Z. Voorburgwal.

Mij dunkt, B en W moesten hun bezwaar niet volhouden tegenover het adres van de Spuistraters, dat nog al steekhoudend is. Ik zal hieraan dan ook niets meer toevoegen en betreur het alleen, dat B en W ons voorstel niet over nemen.

De heer ter Haar: Mijnheer de Voorzitter! Het voorstel van de heren Polak en Wijnmalen heeft dit grote voordeel, dat het de belangen van tal van personen baat en tegelijkertijd het algemeen belang geen schade doet. Ik zou haast zeggen, dat het ook is in het algemeen belang.

In de eerste plaats het belang van de bewoners van de Spuistraat, die in een tweetal gedocumenteerde adressen goede gronden hebben aangevoerd voor de wenselijkheid van hetgeen zij willen, wat niet bevreemdt, omdat zij in de eerste plaats hun eigen belang kunnen overzien. Wanneer de tram door de Spuistraat gaat, ligt het voor de hand dat, al komen er niet altijd kopers, er toch zeker kijkers komen. Van uit de tram vestigen de passagiers hunne aandacht op de zaak van mijnheer A. of mijnheer B., die de gevels hunner winkelhuizen hebben verfraaid, om de opmerkzaamheid te trekken.

De heer Gerritsen: Mijnheer de Voorzitter! Ik geloof, dat op dit ogenblik, waar slechts twee lijnen of straten aan de orde zijn, de Raad de keuze heeft tussen het vermeerderen van het aantal straten, die belegd worden met rails en het iets meer gebruik maken van een straat, die reeds rails heeft, namelijk de keuze tussen de N.Z. Voorburgwal, waar rails aanwezig zijn, en de

Spuistraat, waar ze niet zijn, of liever, waar de aanwezigheid doch niet gebruikt wordende rails bestemd zijn om te worden verwijderd. Waar wij deze keuze hebben, Mijnheer de Voorzitter, komt het mij toch voor, dat wij zoveel mogelijk moeten trachten te voorkomen, dat onze straten met rails worden belegd. We moeten ze hebben, omdat het tramverkeer nodig is, doch was dit niet het geval, dan zou het wenselijk wezen in geen enkele straat rails te hebben, niet alleen met het oog op het rein houden der straten, maar vooral met het oog op het rijtuigverkeer en de veiligheid der voetgangers. Ieder onzer heeft toch wel eens gezien, hoe een rijtuig bij het verlaten der rails een zwenking maakt, en het komt niet weinig voor, dat daarbij iemand van de voeten raakt.

Wethouder van Hall: Mijnheer de Voorzitter! Ik zou gaarne op een bepaalde zijde van deze kwestie de aandacht willen vestigen, een zijde, die tot nog toe door de leden van de Raad, die in dezen het woord gevoerd hebben, niet in het oog gehouden is. Ik bedoel namelijk de esthetische zijde. De heer Wijnmalen meent, dat geen klemmende redenen tegen het voorstel, om het eindpunt van de tramlijn op het Spui te brengen, meer kunnen worden aangevoerd. Het is mogelijk, dat er voor hem geen klemmende reden meer bestaat, maar bij mij is dat wel het geval. De mooie en karakteristieke oude plekjes in onze stad zijn helaas door de moderne middelen van vervoer al genoeg mishandeld, dan dat ik nu niet de gelegenheid zou aangrijpen om althans dit plekje, het Begijnhof met de huisjes ter zijde en het groepje bomen er voor, te bewaren.

De heer Fabius: Mijnheer de Voorzitter! Ik heb met veel bevreemding naar het laatste betoog geluisterd. In de eerste plaats zie ik niet in, dat de plaatsing van tramwagens op het Spui aan dat plekje zoveel zal veranderen; ik wil wel zeggen dat ik dat plekje niet zo buitengewoon karakteristiek vind. Het is ook niet een oud plekje, het heeft er niets meer van, het is zelfs geheel nieuw. Vroeger jaren, toen de Osjessluis nog het water doorliet, dat langs 'Eensgezindheid' liep, was die omgeving nog aardig, maar men heeft dien toestand veranderd, en daardoor is het mooie karakteristieke daar verloren gegaan. Het Begijnhof is van binnen heel mooi, maar de buitenzijde ervan vormt geen mooi plekje; integendeel, men heeft daar zelfs een wanstand tengevoeld van de onregelmatigheid der bomenrij. De heer Gerritsen vestigde op die bomen zijne aandacht; zij geven ook daar, net als op de Boommarkt, een goede gelegenheid om op de tram te wachten. Op de onregelmatige stand dier bomen heb ik, toen

ik nog de eer had lid te zijn van de Commissie van bijstand in het beheer der Publieke Werken, de aandacht gevestigd, maar de Wethouder was van oordeel, dat het beter was daar maar geen wijziging in te brengen.

Ik heb dus niets geen bezwaar om trams op het Spui bij het Maagdenhuis een plaats te geven; zij zullen de omgeving daar niet ontsieren, terwijl de plaats zelf het voordeel biedt, dat zij gelegen is in de nabijheid van de tramlijnen, die naar de Leidsestraat en langs het Rokin gaan; voor het publiek dus zeer geriefelijk.

De heer Sutorius: Mijnheer de Voorzitter! Met verbazing heb ik van de heer Gerritsen gehoord, dat de Dam nog altijd het centrum der stad is. Dit heft men bij de reorganisatie van het tramverkeer blijkbaar ook gedacht en daarvan is het gevolg, dat nu op de Dam een toestand bestaat, die grenst aan het ongelooflijke. Veel lijnen komen daar samen, maar van geregeld tramverkeer, o.a. met het Centraal-station, is geen sprake. Veel gebruik maakt men daar dan ook niet van, want men komt er veel gauwer te voet. Er zijn duizenden Amsterdammers, die niet naar de Dam wensen te gaan, maar naar andere richtingen; een feit waarmee men bij de concentratie geen rekening heeft gehouden.

De plaatsing van de tramwagens der lijn naar Haarlem op het Spui verdient aanbeveling, omdat het Spui veel meer het centrum is dan de Dam. Zowel de maatschappij als de Amsterdammers zullen door de keuze van die plek worden gebaat. Ik begrijp zelfs niet, dat daarover verschil van opinie heerst. Het esthetische is een moeilijk punt, daarover zijn natuurlijk de smaken zeer uiteenlopend, doch ik kan niet begrijpen, dat de Wethouder voor het Onderwijs hier kan spreken over esthetica. Als men b.v. ziet het grote, moderne gebouw, waarin die meubelzaak is gevestigd, met het Maagdenhuis rechts en de gepleisterde muren van het Begijnhof aan de linkerkant, dunkt het mij moeilijk, om tot het schoonheidsgevoel te spreken. Geheel anders was het, toen de gracht en de Osjessluis er nog waren! Onder de tegenwoordige omstandigheden kan men van dat standpunt niet uitgaan, als men spreekt over het eindpunt van de tram. Ik zal dan ook gaarne medegaan met het voorstel van de heren Polak en Wijnmalen.

Wethouder Heemskerck: Mijnheer de Voorzitter! Er zijn nog wel enige consideratiën die er bij komen, b.v. de nabijheid van het door B en W voorgestelde punt met de Dam. De heer Sutorius zegt, dat de Dam niet is het centrum van de stad, dat het Spui dit meer is dan de Dam en dat daarover geen verschil van gevoelens kan bestaan. Wellicht heeft de heer Sutorius de gaaf, om gevoelens uit te spreken, waarover geen geschil kan bestaan, maar de mening, dat het Spui méér dan de Dam het centrum der stad zou zijn, kan mijns inziens vrij wel onder de paradoxen worden gerekend. De toestand van de Dam is volgens de heer Sutorius zeer slecht in vergelijking met vroeger. Ik geloof dat hij zich daarin enigszins vergist; die toestand zal op de duur beter zijn dan vroeger. Een begin is reeds gemaakt, door de trams in een kring rond het Paleis te laten rijden; het bezwaar is nu nog, dat de oude Beurs nog niet geheel verwijderd is, wat het verkeer over de Dam naar het Centraal-station en het IJ-veer in de weg staat, doch het spreekt van zelf, dat dit in orde komt, wanneer de nodige werken gereed zijn en het terrein vrij is. Ik geloof dan ook dat het beter is, dit gedeelte der discussie uit te stellen tot na het in orde zijn der

door mij bedoelde werken, eerst dan zal zich het verkeer normaal kunnen ontwikkelen.

De heer Sutorius: Mijnheer de Voorzitter! De heer Wethouder heeft, niet voor het eerst, het bewijs geleverd, dat een zeer sterk ontwikkelde juridische gevatheid gepaard kan gaan met een kinderlijk naief begrip van de dingen, zoals een gewoon mens ze ziet. Als men de kaart van Amsterdam voor zich neemt, is het voor iedereen duidelijk, dat de Dam niet is het midden van de stad; en wanneer nu de heer Heemskerck aantoonde, dat de Dam wél het midden is, doordat men de grote fout begaan heeft, om alle tramlijnen te concentreren op de Dam, dan is dat voor een gewoon mens nog geen reden, om het zomaar aan te nemen. Indien men indertijd die lijnen langs de N.Z. Voorburgwal en de Martelaarsgracht had doorgetrokken, zoals ieder, die de geografische ligging van onze stad in zijn hoofd heeft, gedaan zou hebben, dan hadde de werken op de Dam het verkeer niet afgebroken en men nu niet maanden en maanden lang in een toestand verkeerd, die alle beschrijving te boven gaat. Want niet alleen dat bestaande op de Dam aansluitende lijnen, thans op het Damrak zijn gestationeerd, en op de Dam niet aankomen, maar de gehele toestand is van dien aard, dat hij een schandaal is voor Amsterdam.

De Voorzitter: Ik wens naar aanleiding van de laatste woorden van de heer Sutorius een enkel woord in het midden te brengen. Ik herinner mij, dat de heer Sutorius indertijd, toen de Raad het tramplan moest vaststellen, vóór de doortrekking van de tram langs de N.Z. Voorburgwal een lans gebroken heeft. Dit Raadslid heeft destijds voorspeld, dat er op het Damrak zoveel trams bij elkaar zouden komen, dat het niet mogelijk zou zijn die alle langs het Damrak te voeren. De heer Sutorius houdt die bewering nog vol en dat doet mij genoegen, want ik wens die bewering juist als een argument ter verdediging van de voor- dracht van B en W te gebruiken. Gesteld eens, dat hij gelijk krijgt en het nodig zou zijn een groot aantal lijnen, die op het ogenblik tot het Centraal-station doorlopen, langs de N.Z. Voorburgwal en de Martelaarsgracht door te trekken, dan zou daardoor de N.Z. Voorburgwal als grote verkeersweg aan het rijtuigverkeer onttrokken worden.

De heer ter Haar: Mijnheer de Voorzitter! Ik geloof, dat de heer Sutorius geen gelijk zal krijgen in zijn oordeel omtrent de gang van het tramverkeer op het Damrak. Men zie eens naar buitenlandse steden, b.v. naar Boston, waar in sommige straten in één uur tweehonderd tramwagens passeren.

De heer Gerritsen heeft gezegd, dat het dwaas is rails te leggen in een straat, waar zij niet nodig zijn. In het algemeen is dit juist, maar wat er tegen kan zijn in een stille, brede straat als de Spuistraat rails te hebben, aangelegd voor rekening der tramonderneming, begrijp ik niet

De heer Sterck: Mijnheer de Voorzitter! Toen deze zaak in een vorige zitting behandeld werd, heb ik de indruk gekregen, dat B en W zich bij de behandeling van de vraag, waar het wachthuisje van de tram zal komen te staan, niet al te ernstig hebben bezig gehouden met historische studien omtrent deze buurt. De rede van de Wethouder, die mijn vraag zelfs geen antwoord waard acht en volstrekt geen zekerheid geeft, versterkt mij in die mening, zodat ik kan mededelen, dat dit een van de redenen is, waarom ik nu, ook omdat het Begijnhof zelf geen bezwaar maakt, tegen het voorstel van B en W zal stemmen.

Het is nu ongeveer een jaar geleden, op 18 Februari 2003, dat het eerste exemplaar van het boek 'Het verlaten hotel' werd uitgereikt aan Hanny Ladee-Levy door burgemeester Cohen. Het lijkt ons voor de inwoners van de Amsterdamse binnenstad van belang en interessant om even iets te proeven van de inhoud van het boek en de essentie te lezen van wat er gezegd werd bij de presentatie. Oude en nieuwe foto's illustreren het geheel.

HET VERLATEN HOTEL

Het boek is een waar gebeurd verhaal over een schooljongen die in de oorlogsjaren in een hotel in Amsterdam woont dat door zijn ouders gerund wordt. Op de Wilhelmina Catherinaschool heeft Ronny veel joodse vriendjes van wie hij in 1942 wrede gescheiden wordt door een muur dwars door de school. Voortaan is er sprake van voorkantkinderen en achterkantkinderen. Ronny zit aan de voorkant, zijn joodse vrienden aan de achterkant. Steeds weer verdwijnen er kinderen van de achterkant.

Tegenover hotel Atlantic heeft in een kelder, zo ontdekt Ronny, een joodse jongen uit Den Haag zich verscholen. Willy is zijn naam. Ronny sluit

10 jarige Wilhelmina Catherinaschool

vriendschap met hem en na schooltijd spelen ze stiekem met elkaar. Vaak Willem van Oranje en Balthasar Gerards.

Door verraad wordt Willy opgepakt en op zijn verjaardag, twaalf jaar oud, vergast in Polen. Ronny heeft decennia lang met het gemis van Willy moeten leven en na vijftig jaar is hij op onderzoek uitgegaan. Zo kwam hij achter de volledige naam van zijn verdwenen en vermoorde vriend: Willy van Biene. Aan zijn vrouw, de schrijfster Mirjam Elias, vertelde Ronald Sweering, de Ronny van toen, zijn oorlogsherinneringen. Mirjam kon 'Het verlaten hotel' schrijven, na veel spuurwerk, archiefonderzoek en talrijke interviews.

Hotel Atlantic en Ronny

Het hotel van Ronny's familie stond in het centrum van Amsterdam aan het Westeinde 26-28. (Veel oudere Amsterdammers zullen zich Hotel Atlantic herinneren omdat er menig bruiloft is gevierd). Nu is op die plek het CWI, waar je werk kunt zoeken. Ronny was een dromerig kind van zes toen de oorlog begon. Kees en Louise waren zijn beste vrienden en Willy natuurlijk. Maar dat is een verhaal apart. Zijn schoolvriendin Louise zei soms jaloers: "Ik wou dat ik ook in een hotel woonde. Dan maak je tenminste wat mee". Maar Ronny vond juist niets mooier dan een gewoon huis met een eigen voordeur. Want tegen klanten moet je altijd aardig doen. Ook als je baalt.

Ron voor de Wilhelmina Catherinaschool

Restaurant aan de straatkant

Ronny's ouders

Ronny's vader Jacob Sweering was een echte Amsterdammer. Hij was een lieve man, heel emotioneel en gek op auto's. Hij redde tenminste 83 joodse kinderen het leven maar daarvoor praatte hij nooit. Ronny's moeder Do Sweering-Boons had het hart op de tong. Dat blijkt uit dit fragment uit het boek, waarin ze reageert als Jacob de knokploeg van de WA het hotel uitmept. Zij slaan op de joodse klanten in en willen Jacob dwingen een bordje op te hangen: voor Joden verboden.

Fragmentje uit 'Het Verlaten Hotel'

Razendsnel groepeerde ik het personeel in een linie. We gristen de biljartkeus uit de rekken en we braken de poten af van tafels en stoelen. Steeds lieten we een groepje klanten door. De WA'ers die hen achtervolgden kregen onverwacht een knal voor hun harses. Je had die stomkoppen

moeten zien,' lacht Ronny's vader triomfantelijk. 'Jacob, toch. De WA wordt beschermd door de Duitsers, ze sturen je naar een kamp of ze schieten je meteen dood.' De stem van Ronny's moeder trilt. 'Dootje, moest ik pikken dat ze op onze gasten inslaan en zo'n smerig bordje ophangen?' vraag zijn vader. 'Nee, je hebt gelijk,' fluistert ze en kust hem ontroerd. Maar als de politie eindelijk komt, bijt ze hun toe: 'Zijn jullie effe snel. Eén hele brug overgestoken binnen drie kwartier. Wat een tempo, geweldige. Echte helden in uniform.'

Burgemeester Cohen zei bij de presentatie onder andere het volgende:

Dames en heren,

'Het Verlaten Hotel' is een dramatisch boek. Het handelt in de periode van Tweede Wereldoorlog, maar het heeft een boodschap die veel verder reikt, tot in onze tijd.

Het verhaal geeft een indringend beeld van de leefwereld van een jongen in oorlogstijd. Het maakt voelbaar hoe het is als een buurtgenootje, een vriendje, wordt weggevoerd, verdwijnt, en niet meer terugkomt.

Enerzijds blijft de auteur daarbij op afstand, zijn de observaties koel, maakt ze consequent gebruik van de tegenwoordige tijd, en korte zinnen, waardoor de beschreven wrede daden iets ogenschijnlijk terloops krijgen.

Anderzijds is het ook een moralistisch boek, en dat is geen diskwalificatie. Het boek is een overtuigende aanklacht tegen oorlog, tegen de wrede daden die gewone mensen ondervinden als een misdadig regime alle menselijkheid verliest, en zelfs vernietigt.

In de loop van de oorlog ontdekt Ronny dat in het huis tegenover het hotel onderduikers zitten, en hij sluit vriendschap met een van hen, de jongen Willy. Willy komt oorspronkelijk uit Den Haag, is kind van joodse ouders, en leeft zijn dagen eenzaam in een schoolplaats, terwijl buurtkinderen boven zijn raam op straat spelen. De vriendschap met Ronny is voor hem de verbinding met de buitenwereld, een lichtpunt in een bestaan als onderduiker. Tussen de jongens ontstaat een band, die doorbroken wordt als de Duitsers Willy oppakken.

Ik heb vanmiddag de eer om het eerste exemplaar van 'Het Verlaten Hotel' aan te bieden aan een moedige vrouw. Een vrouw die heel dicht bij Ronny heeft gestaan in de oorlog. Ze was zijn buurmeisje. Hanny Ladee-Levy, aan u wil ik het eerste exemplaar overhandigen.

Mevrouw Ladee-Levy heeft die zelfde middag gezegd:

Mirjam, Freud had gelijk toen hij een eeuw geleden al schreef dat kunstenaars beter dan gedragswetenschappers de roerselen van de menselijke ziel kunnen beschrijven. Je hebt een ontroerend, nuttig en toch heel spannend boek geschreven!

Dear Mirjam, ik ben zeer vereerd dat jij, schrijfster van het boek Het verlaten hotel, mij het eerste exemplaar hebt

overhandigen en nog wel door burgemeester Cohen.

Het boek beschrijft de oorlogservaringen van het niet joodse jongetje Ronny.

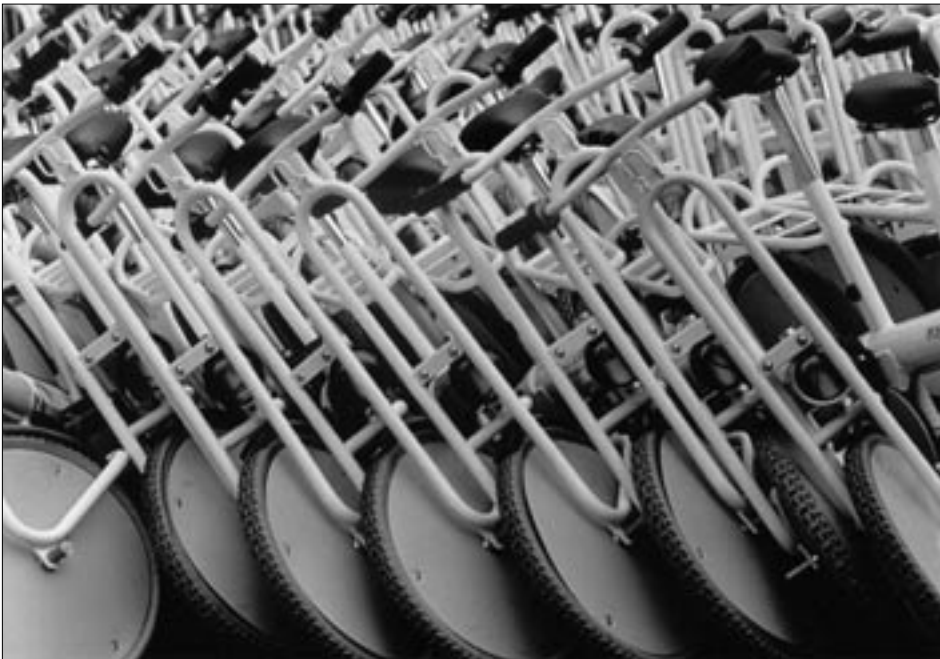
En dat jongetje was, toen ik hem leerde kennen, mijn ongeveer 7 jaar oude buurjongetje. In het begin van ons veelvuldige samenzijn keek hij nog met een Kinderblik vol vertrouwen de wereld in.

Toen kon ik nog niet vermoeden welk een traumatische rol ik in het leven van dat kind zou spelen. Van de ene op de andere dag kreeg ik een oproep om mij te melden voor Westerbork en dook onder met mijn gezin. Zonder afscheid te nemen was ik plotseling uit zijn leven verdwenen. Pas 50 jaar later heb ik gehoord wat dat voor hem betekend heeft.

Met ontzetting heb ik 14 dagen geleden via de radio gehoord dat op een school in Kortenhof midden in de les een asielzoekerskind door de politie (of zo iemand) uit de klas geplukt werd en in een auto werd gedaan. Het gezin werd die dag het land uitgezonden.

De hele klas was ontzet. Andere asielzoekerskinderen raakten totaal in paniek. Uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat veel van de kinderen van die school nog slaappromissen enzovoorts hebben. Hulpverleners, lees dit boek!

Het Verlaten Hotel, Mirjam Elias, uitgeverij Fontein: ISBN 90-261-1904-6
Website: www.hetverlatenhotel.com

Presentatie Witfiets, oktober 1999

Kwakkelen

Kwakkelen, zo noemen we dat als iemand zich niet zo lekker voelt. Dan is er weer dit mis, dan weer dat. 't Gaat gewoon niet lekker, maar echt ziek ben je niet. Wat kan helpen is dat er naar je geluisterd wordt, dat je je verhaal kwijt kunt, dat je even mag klagen, zuchten en steunen. Dat lucht op en meteen wordt je stemming beter. Je ziet weer eens de zonnige kant van het leven, je beseft dat het vandaag eens niet regent en dat dat verdomde kopje koffie toch wel erg lekker smaakt.

Dat is waar ik me nou dagelijks mee bezighoud: luisteren. Niet alleen als huisarts midden in de stad, maar vooral als betrokken bewoner, die stapelgek is op diezelfde stad. Ik ben een Amsterdammer die zich er graag tegenaan wil gaan bemoeien, want: Amsterdam is schitterend. De Amsterdams binnenstad gezien vanaf het Wilhelminadok in Noord met de Schreierstoren, de Waag, de Oude Kerk, de St. Nicolaaskerk, de Geldersekaade, de lichtjes, het water. Maar even schitterend zijn de Amsterdammers. En ik hoor dat Amsterdammers –jong, oud, allochtoon, autochtoon-, zo verschrikkelijk van hun stad houden. Dat ze zich thuis voelen in de stad, in hun wijk, in de binnenstad. Ze klagen en zeuren ook.

Over de rotzooi op straat, over de stoeptegels waar ze over struikelen (ik ook), over veel te veel toeristen en over elkaar. En dat er op dat stadhuis alleen maar mensen zitten die er niets van begrijpen en al helemaal niets doen. En ik luister en ik praat en ik hoor.

Of 't nou waar is of niet, we gaan dat beeld, dat idee, dat er niet geluisterd wordt, dat er geen rekening wordt gehouden met de bewoners van deze stad, dat beeld dat gaan we veranderen.

Wat u zegt neem ik ter harte en ik ga op zoek naar oplossingen. Samen met u, want vaak liggen de oplossingen gewoon op straat. Zodat Amsterdam niet alleen prachtig is, maar dat ook blijft. En veilig en schoon. Een stad waar je hart opspringt als je over de grachten banjert of op een brug over het water staart, waar je onverwachts verrast kan worden door carillons en klokgebeier. Een stad waar je van geniet en waar je ook ontiegelijk op kan schelden. Onze stad, waar we met z'n allen voor gaan.

Rob Oudkerk
(Februari 2002)

Stoperaprofetie

In 2058, als we ruim een halve eeuw verder zijn, is de Stopera eindelijk afbetaald en kan het gedrocht worden gesloopt. Net als bij het Maupoleum in de Jodenbreestraat, zal dat gebeuren tot op het straatniveau. Alles daaronder, zijnde het duurst, mag blijven – het is goed genoeg voor auto's. De Stopera, als het poldermodel in architectonische klei-vorm van de architect die er nog de Prix de Paardelul mee won (paardelul is baksteen), zal dan twee generaties lang de gelegenheid gehad hebben de voorbijgangers en gebruikers te banaliseren, te beledigen en te hinderen. Want het compromismodel, het poldermodel, mag dan goed zijn voor de politiek, voor de kunst is het een ramp, wat al te voorzien was in de jaren

tachtig van de vorige eeuw. Toen stortte het denkende deel van de stad zich als één man op de maquette, huilend, vloekend, schreeuwend van wanhoop. De grootste Nederlandse architect voerde hen aan en sloeg het model aan barrels. 'Kijk', zei wethouder Sinnighe, 'daarom vragen wij u ook nooit, meneer van Eyck!' Z'n triomfantelijke grijns zie ik nog voor me.

Twee generaties gebouwde treurnis op de heiligste plaats van de stad, daar waar de rivier de onaantastbare grachtengordel binnenstroomt. Kan het cultuurbarbaarser? Neen! Daarom werden de beide architecten (wier namen ik nu even kwijt ben) in 2048 nog op hoge leeftijd uit hun misselijke maffiavilla's gesleurd, om voor

het Internationale Hof in Den Haag te verschijnen, en te worden veroordeeld voor 'misdaden tegen de cultuur'. De BBC-getuige riep de wereld toe: 'de Stopera is a crime against the city!' Er volgden zware straffen, want misdaden tegen de cultuur verjaren evenmin als die tegen de menselijkheid. Maar toen de rommel eenmaal opgeruimd was in 2060, kwam de weg vrij om op deze plek een schitterende, levenslustige, de mensen uit hun gerief rukkende opera te bouwen, die geopend werd met Houdini. Leve de toekomstdroom!

Peter Schat
(Oktober 2000)

De bloedhond en de zwarte gondel

Het was het begin van de zomer op een heig zaterdasmorgen. De stilte overheerste, een brommer reed voorbij, een doffe dreun volgde. De knecht van de slager in de Runstraat was ter hoogte van de hoek Keizersgracht-Leidsegracht uit de bocht gevlogen. Roerloos lag Gerrit op de grond, vacuüm verpakte lamsbouten en ossehazens versperden de weg. Het begon zachtjes te regenen, buurtbewoners schoten te hulp met dekens en paraplu's.

Er ontstond een wonderlijk samenspel tussen onbekenden, er moest direct gehandeld worden. Na tien minuten leek alles onder controle. Gerrit was met de ambulance onderweg naar het Sint Lucasziekenhuis. Net toen we de bestellingen van slager Korrel aan het oprapen waren, naderde een admiraalssloep de brug. Ik haat deze boten, ze zijn niet elegant en verstoren de orde in de grachten. De stuurman van de sloep maakte een onhandige manoeuvre waardoor een metgezel aan bakboordzijde zijn hoofd genadeloos aan de onderkant van de brug stootte.

Dity was een glorieus moment voor mij. Ik liep naar de andere zijde van de brug en loerde naar het water. De patzers op de admiraalssloep kwamen onder de brug vandaan, in ontreddende staat van doen. Ze keken mij hulpeloos aan. 'Wat kost zo'n bootje nou?' vroeg ik onschuldig. De kapitein liep rood aan, hij droeg een blazer en een keurige spijkerbroek. 'Metgezel' kreunde zachtjes terwijl de sloep hulpeloos in de gracht dobberde. In de verte zag ik een blauwe 'snip' vaart maken. 'De bloedhond komt er aan', zei ik. Ik legde uit dat de patrouilleboot van de gemeentelijke dienst binnenwaterbeheer kwam aanstomen. Het zijn kranijschippers ten dienste van de burgerij, die iedere dag tot 00.01 uur de grachten, kortom alles wat tot de Amstel behoort, inspecteren.

Het komt voor, dat ze bij het Zeeburgereiland een admiraalssloep met meer dan 12 personen aan boord enteren. Als een geldig vaarbewijs ontbreekt, wordt de passagiers direct gesommeerd de boot te verlaten. Daarom bewonder ik de schippers van de 'bloedhond' want zij reguleren de armada van luxeboten. Het is een teken des tijds: de admiraalssloep is het symbool van de uitdijende bovenklasse, die het centrum van de stad overneemt. Ze maken lawaai, drinken witte wijn en kunnen hun sloepen ter waarde van 120.000 florijnen amper besturen.

Het was voor mij een hoogtepunt van de zomer, die heilige zaterdasmorgen. Toen we Gerrit, de knecht van de slager, van de straat hadden opgeraapt en een admiraalssloep gered moest worden door de 'bloedhond' en toen tenslotte de zwarte gondel van een Rietveldstudente langszij kwam vanonder de brug uit de richting van de Herengracht.

Felix Rottenberg
(Juli 1999)

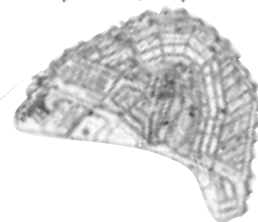
Kinderkantje

LUSTRUM

"Wat is dat nou weer, een lustrum" vraagt Willemijn ontevreden. Ze kent meestal de woorden wel, maar hier heeft ze nooit van gehoord. 'Een lustrum heb je om de vijf jaar.' zegt de moeder van Max en Doede 'van een club of zo, of een school, maar bij een mens noem je dat niet zo. Als jij vijf wordt vier je niet je lustrum.' Vijf jaar, dat is lang! 'Waarom wil je dat weten?' 'Kijk deze krant' zegt Willemijn 'lustrum. Vijf kranten per jaar, dat is vijf en twintig in vijf jaar. Wat veel! Heb jij die allemaal bewaard?' Mama schudt van nee. 'Daar kan ik niet aan beginnen, al die kranten bewaren. Dan zouden wij hier het huis niet meer in kunnen.' 'Onzin, vindt Willemijn, vijftientwintig kranten maar, dat kan toch wel. 'Hoezo, vijftientwintig kranten?' Vraagt Max, die net binnen komt. Willemijn legt het uit. Max vind ook dat je niet alles kunt bewaren. 'Weet je wat, zegt hij 'laten we voortaan de kinderkantjes uitknippen en die bewaren' Dat vinden ze een goed idee. 'Ik wil de krant een taart geven omdat ze een lustrum hebben,' zegt Willemijn. Waar moet een taart dan naartoe? 'Een krant eet geen taart,' zegt Max. Dat is zo. 'Toch wil ik iets doen!' Willemijn is vastbesloten. Doede is binnengekomen en bemoeit zich er mee. 'De krant is van papier en dus moet je hem een papieren taart geven. Je kunt er een tekenen Willemijn.' Helemaal tevreden is Willemijn niet. 'Ik ben van vlees en ik krijg toch op mijn verjaardag ook geen taart van vlees!' zegt ze. Maar toch tekent ze de taart.

GORDELROOS

Leedvermaak

Vijf jaar gordelroos, dat overleef je niet! Behalve als je een Amsterdamse gordel bent, dan ben je aan alles gewend. Kankeren en zeuren zit de Amsterdammer in het bloed. Ondertussen wel alles accepteren. Heel veel dingen zijn erg lastig, maar we stappen er over heen. De hondenoep, open gebroken straten, verkeerschaos, overal toeristen, we zitten er niet mee. Geweld op straat, werkloosheid en armoede, we moeten er mee leren leven. Gelukkig hebben we nog ons eigen eigen dagblad, dat er voor zorgt dat we smakelijke verhalen voorgeschoteld krijgen. Zodat we onze eigen ellende even kunnen vergeten en ons verlustigen in die van anderen. Geen mooier vermaak, dan leedvermaak!

Brem

De eerste slachtoffers van de Noordzuidlijn zijn gevallen.

Bij het Weteringscircuit zijn de eerste slachtoffers gevallen, geveld voor het baanbrekend werk van de Noordzuidlijn. Stonden er tot voor kort nog zeven monumentale bomen aan de oostzijde van de Weteringschans, nu staan er nog maar vier. Drie platanen van 88 jaar oud zijn van de aardbodem verdwenen. Niets herinnert meer aan hun bestaan. Enig hekwerk en wat machines duiden op werkzaamheden, maar niets wijst er op, dat deze reuzen van 20 meter hoog in de weg stonden. Ze waren in goede conditie met een getaxeerde waarde van elk zo'n € 10.000.-

Waar de overheid aan de ene kant dure biologen in dienst neemt om het bomenbestand te inventariseren en te beschermen, vernielt een andere instantie zonder noodzaak dit beeldbepalende bomenbestand.

Welke onverlaten hebben dit op hun geweten? Is daar een vergunning voor aangevraagd? Heeft hier het toezicht gefaald? Kan hier strafrechtelijk worden vervolgd?

Deze en andere vragen zal Bernard Frank van Mokum Mobiel '99 aan het stadsdeel Amsterdam-Centrum stellen.

"Hier kan ik vreselijk kwaad om worden", zo meent hij, "weerloze, onvervangbare bomen geweld aan doen en er nog ongestraft bij weggelaten. Dit crimineel gedrag zoek ik tot op de bodem uit. Desnoods doe ik aangifte bij de politie".

Bernard Frank

Colofon

De Binnenkrant verschijnt 5x per jaar onder auspiciën van Wijkcentrum d'Oude Stadt.

Redactieadres

Wijkcentrum d'Oude Stadt
Nieuwe Doelenstraat 55,
1012 CP Amsterdam
telefax: 020 - 638 40 26
e-mail: binnenkrant@oudestadt.nl

Redactie

Winne Meijering, *hoofdredacteur*
Cor van Snippenberg, Maarten Berkhout,
Albert Jan Tuijn, Leonard Harten, Ulrike Weller,
Petra Boon, Paul Spoek, Nienke Meeter

Fotografie

Ria Nijland

Tekening

Emma

Ondersteuning redactie

Jeroen Vernooij

Opmaak

Buro BlauwBrug Grafisch Vormgevers, Amsterdam

Druk

Drukkerij Dijkman Offset, Diemen

Advertenties

Peter Warger (telefoon: 020 - 684 56 47)

Verspreiding

Verspreid Express, oplage: 22.000 exemplaren

Thema volgend nummer

Lente in Amsterdam

Kopij

Binnenkrant #26 inleveren vóór 17 april bij Wijkcentrum d'Oude Stadt

De Redactie heeft de inhoud van de Binnenkrant met zorg samengesteld. Ondanks deze zorgvuldigheid kan het zijn dat gegevens veranderd zijn of onjuist zijn weergegeven. De redactie kan hiervoor geen enkele aansprakelijkheid aanvaarden.

Agenda

Woensdag 25 februari

Herdenking Februaristaking

Zaterdag 6

maart Holī (Hindoestaanse Lentefeest)

Zaterdag 20 maart

Stille Omgang

Zondag 28 maart

Aanvang Zomertijd

Zondag 11 april

Pasen

17 en 18 april

Nationaal Museumweekend